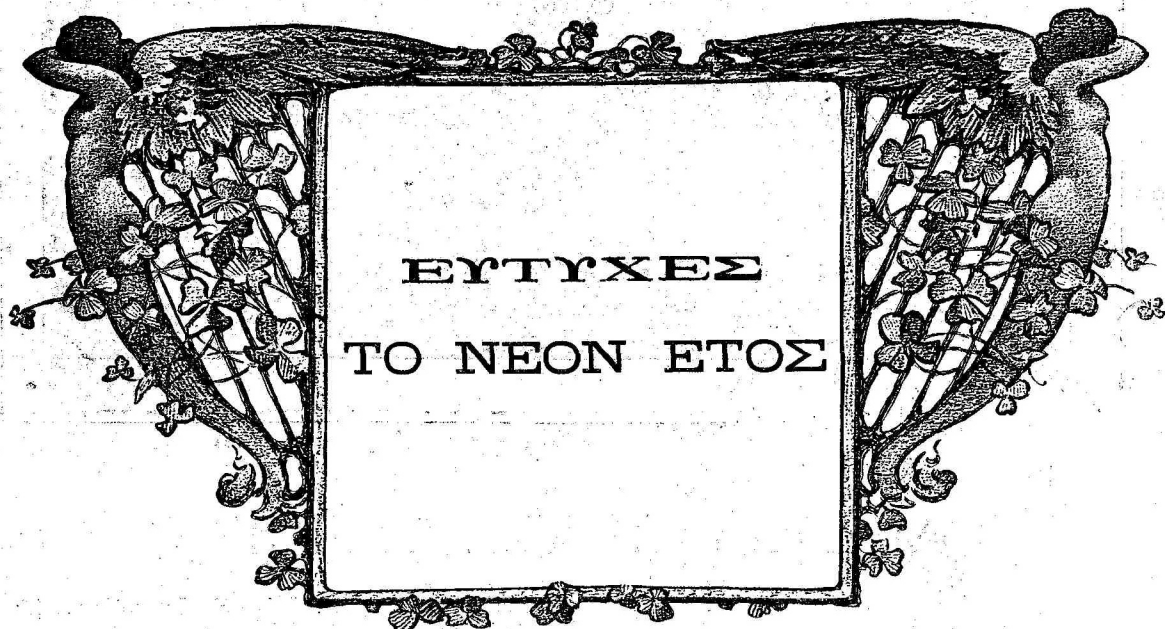

— 1909 —

ΥΛΑ μονότονον με ρυθμικήν ακρίβειαν τὸ ἐν ἔτος διὰ τὰ ἔλθῃ τὸ ἄλλο, με τὰς αὐτὰς προσδοκίας, με τοὺς αὐτοὺς πόθους, με τὰς αὐτὰς ἀπογοητεύσεις. Ὁ ἄνθρωπος ἐλπίζει καὶ πιστεύει, ἀποδιώκει τὸ θῶρον ἔτος με ἀναθέματα καὶ ὑποδέχεται τὸ νέον με ἀγαλλίαςιν, διὰ τὰ ἐπαναληφθῇ ἡ αὐτὴ ἱλαροτραγωδία μετὰ τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε ἡμέρας.

Εἰς τὴν ἐπέλασιν τοῦ Χρόνου ὁ Ἄνθρωπος εἶνε διαρκῶς τὸ ἀξιολύπητον θῦμα. Μάτην ἢ καρδία τὸν παρορμᾷ εἰς μίαν θειότεραν ἀντίληψιν. Ἡ βία τοῦ χρόνου ἥτις ἐξασθενοῖ τὴν νεότητα, παραλύει τὴν καρδίαν καὶ προσδέτει ρυτίδας, εἶνε ἀνωτέρα τῆς σκέψεως. Τὸ πνεῦμα εἶνε ὑποχείριον τῆς σαρκός. Καὶ τὸ ἔτος εἶνε ὁ πλέον ὑπουργὸς ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Τί περιμένει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἀνατολήν τοῦ Νέου Ἔτους; Περισσότερα σύννεφα φροντίζων εἰς τὴν διάνοιαν, περισσότερους ὄφεις δυσπιστίας εἰς τὴν καρδίαν, περισσότερα μικρόβια νόσων εἰς τὸ

σῶμα. Μία βαθμὶς πρὸς τὰ κάτω, — πρὸς τὸ χῶμα ὅπου θὰ μείνωμεν ἔσας προσκεκολλημένοι μέχρι τελείας ἀφομοιώσεως — ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ὀνείρων, ἀπὸ τοὺς πύργους τῶν Ἰδεῶν. Καὶ ἐνῶ κατερχόμεθα, ἄδομεν νικητήρια εἰς τὸν Χρόνον, χαίρομεθα διότι θὰ προπέμψωμεν εἰς τὴν αἰωνιότητα καὶ ἄλλο ἔτος. Λησμονοῦμεν τὴν κατωφέρειαν, εἰς ἣν φερόμεθα μοιραίως.

Παῖδιον αἰωνίως ὁ ἄνθρωπος! Φέρει τὸ σωσίβιον τῆς αὐταπάτης, με τὸ ὅποιον παλαίει εἰς τὸ πέλαγος τῆς ζωῆς κατὰ τῶν κυμάτων τῆς Εἰμαρμένης. Αἱ χιόνες τοῦ γήρατος αἱ ὁποῖαι ἀραιαὶ περιπολοῦσι — πρόσκοποι τοῦ Θανάτου — τοὺς κροτάφους, εἶνε ἀόρατοι διὰ τοὺς ψυχικοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ Ματαιότης εἶνε μορμολύκειον καὶ ἡ Ἀνθρωπότης, ἡ ἐκάστοτε ἐκ τῆς καταστροφῆς ἀντλοῦσα τὴν ζωὴν, ἐναγκαλιζεται πάντοτε τὸ Ἀπειρον, πιστὴ σύντροφος του, ἀφοσιωμένη θεράπαινα...

Νέον Ἔτος ! Τὸ Κέρας τῆς Ἀμαλθείας ρίπτει ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἄνθη... Ἀπὸ τὸ κιβώτιον τῆς Πανδώρας — τῆς Εὐας τοῦ Ὀλυμπίου Παραδείσου — ἐξώρμησαν τὰ δεινά, ἀλλ' ἔμεινε, στίλβων εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀδάμας, ἡ Ἐλπίς...